

Guy Commerman

Vorbij middernacht en meer

voor Mark Braet

Zijn lach, een zachtheid,
zijn beweging, zeilen naar de tijd
van wachten en vertwijfeling.

Ik steel zijn woorden en zijn taalspoor,
want niets meer te schrijven, zegt hij,
waar het gedicht is, is nu ook de man.

Zijn blik, een baken,
zijn verbazing, jagen op het uur
van licht en schoonheid.

Ik neem zijn herinnering, zijn omarming,
want het mes zoekt de keel, weet hij,
waar de vlinder is, is nu ook het lied.

Zijn hand, een zekerheid,
zijn echo, dwalen in het dal
van labyrint en het verlorene.

Ik volg zijn dwaalspoor, zijn ogenblik,
want er is haast bij, fluistert hij,
kom in mijn cirkel, daar bij de ster.

Hij is diegene die niet wegging,
leeft verder dan de woordgrens,
hij blijft mysterie en wordt zwerfsteen.

(12 februari 2003)